

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 145:

Forslag til lov om ændring af lov om bygningsfredning. (Kommunal registrering af bygninger m.v.).

Af Leif Hermann (SF) m.fl.
(Fremsat 15/12 88).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 9 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 146:

Forslag til lov om ændring af lov om kommuneplanlægning. (Bevaringsplanlægning m.v.).

Af Leif Hermann (SF) m.fl.
(Fremsat 15/12 88).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Lovforslaget om ændring af bygningsfredningsloven og lovforslaget om ændring af kommuneplanloven er, som det uden videre fremgår, en privat genfremsættelse af lovforslag nr. L 179 og nr. L 180, der blev behandlet her i Tinget umiddelbart før regeringsskiftet. De var fremsat af den daværende regering med udgangspunkt i en opfølgning af Folketingets dagsorden af 2. december 1986, som var vedtaget af et bredt flertal i Tinget. Forslagsstillerne har oven i købet gjort det enkelt, idet der er tale om en stort set total genfremsættelse inklusive de politiske bemærkninger, der måtte være, hvad forslagsstillerne meget rigtigt gør opmærksom på.

Hensigten med lovforslagene er at forstærke indsatsen inden for bygningsfredning og bygningsbevaring. Det var der også bred enighed om, da man diskuterede de bortfaldne lovforslag ved førstebehandlingen i Folketinget før valget. Jeg kan helt tilslutte mig denne brede enighed. Det er meget nødvendigt, at vi forstærker indsatsen inden for bygningsfredning og bygningsbevaring.

Men under førstebehandlingen gjorde bl.a. Det Radikale Venstre – et parti, som jo står mig nær – opmærksom på, at vi var meget bekymret over, at Kommunernes Landsforening hverken kunne tilslutte sig forslaget om en registreringspligt for kommunerne eller hovedprincipperne i forslaget til ændring af kommuneplanloven. Det gjaldt også Københavns Kommune og Frederiksberg Kommune. Det Radikale Venstre understregede derfor ved sin ordfører, fru Marianne Jelved, at hvis ikke der kunne skabes nogle måder at gøre det på, som kommunerne kunne gå ind for, så kunne man lige så godt lade være.

Det er naturligvis nogle betragtninger – eftersom jeg jo på det tidspunkt som nu er medlem af den radikale gruppe, og det var på gruppens vegne, fru Marianne Jelved udtalte sig – vi i forbindelse med arbejdet i ministeriet er gået videre med.

Jeg må nok sige, at det arbejde, vi har lavet siden dengang, har bekræftet den tvivl, man måtte have om det rigtige i at gennemtvinge en registreringspligt for kommunerne. I hvert fald må vi sige, at det ikke har ret meget med forenkling eller afbureaukratisering af ministeriets love at gøre.

Vores arbejde viser – det tror jeg er rigtigt – at det i stedet for vil være langt mere frugtbart, om staten gør en indsats, der ansporer kommunerne til selv at ønske denne registrering gennemført. Jeg tror, vi er nødt til at forlade holdningen om, at statsansatte embedsmænd skal administrere pligtregler til fordel for ordninger, hvor ledetrådene er samarbejde, dialog, lokale initiativer og gensidig erfaringsudvikling.

Det har vi allerede nogen basis for, for siden lovforslaget blev behandlet her i Folketinget, har Planstyrelsen i samarbejde med tre kommuner gennemført sådanne frivillige registreringer, og de viser, at frivillighedsprincippet er en farbar vej. Samtidig opnår vi – det er ikke det mindst vigtige og noget, jeg meget gerne vil un-

[Miljøministeren]

derstrege – ved en frivillig indsats, at kommune og borgere føler, at der er tale om noget levende og vedkommende og ikke noget, som påtvinges fra statslig side.

De erfaringer, vi har fra de tre kommuner, der har gennemført frivillige registreringer, er, at det er muligt at involvere en lang række mennesker i kommunerne i dette. Ikke blot er der sket en almindelig udvidelse af registreringen af alle bygninger, men der er frem for alt i tilknytning til det meget konkrete arbejde opstået en lang række andre aktiviteter som følge af det samarbejde, der blev etableret om registreringer.

Dette arbejde med bygningsfredningen, som mange mennesker naturligt er meget optaget af – her i Danmark har vi jo en tradition for at være utrolig optaget af, hvordan vi bor, og det er der ikke noget at sige til med det klima, vi har – har altså ført til en lang række andre aktiviteter til gavn for mennesker i de enkelte byer og kommuner. Det synes jeg er noget af det mest positive at opleve i forbindelse med denne sag.

Det har også betydet, at en række andre kommuner har meldt sig som interesserede til i et samarbejde med Planstyrelsen at foretage en registrering. Der vil derfor blive gennemført en større registreringsindsats i de kommende år inden for kommunerne, men helt baseret på frivillighed fra kommunernes side.

Ud over at støtte dette arbejde direkte mener jeg vi skal prøve at lave en intensiv og udvidet oplysningskampagne specielt rettet mod kommunerne og ejerne af fredede og bevaringsværdige bygninger, som fortæller om vigtigheden af, at der sker en registrering og en bevaring af disse bygninger.

Med disse bemærkninger har jeg gerne villet sige, at regeringen fortsat er enig med forslagsstillerne i målet for de fremsatte forslag dengang og de nu genfremsatte forslag, men vi tror ikke på de måder, disse forslag opererer med. Vi tror ikke på, at denne pligtregistrering på den måde, det er udformet, at denne centralisering er en konstruktiv måde at samarbejde med kommunerne på.

Det, vi derfor gør, er at arbejde videre med en positiv støtte til de lokale initiativer, og på baggrund af dette arbejde vil vi vurdere behovet for lovgivning.

Derfor må regeringen på nuværende tidspunkt afvise de fremsatte lovforslag. Samtidig

kan jeg tilslutte mig hovedsigtet med lovforslaget, men vi mener bare, at det bør ske i samarbejdets ånd og ikke i registreringspligtens ånd.

(Kort bemærkning).

Mogens Elvensø (FP):

I Korsør Kommune har man i den indre by gennemført en sådan registrering, og den bliver udsendt til ejerne af ejendommene. Jeg har set nogle af beskrivelserne af huse, der går tilbage til omkring år 1700. Der står, hvem der har købt ejendommene, hvor længe de har haft dem, hvornår enkerne har overtaget dem, og der er lister med 20–30 ejere. Der står, hvor mange vinduesfag der er sat ind og lignende.

Det har været et kæmpearbejde for Korsør Kommune at skulle afse folk til det. Jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren kan skaffe mig oplyst, hvor meget en sådan undersøgelse har kostet.

Baadsgaard (S):

Socialdemokratiet stemte for dagsordenen, da vi i sin tid tog hul på dette problem om en forøget indsats for bygningsfredning og bygningsbevaring. Vi var også positivt stemt over for den tidligere regerings lovforslag, der var en opfølgning af dagsordenen.

Den holdning har vi stadig i Socialdemokratiet og kan derfor i princippet give tilslutning til de fremsatte lovforslag. Vi mener fortsat, det vil være nyttigt med en forstærket indsats for at beskytte de bevaringsværdige bygningsmæssige og miljømæssige værdier i Danmark.

Vi havde dog under behandlingen af den forrige regerings lovforslag den tilføjelse til vor tilslutning, at vi måtte forlange, at kommunerne fik kompensation for de øgede udgifter. Det var der en del diskussion om. De økonomiske vilkår for kommunerne er jo ikke blevet bedre siden da, tværtimod, og derfor er det stadig vort krav, at kommunerne kompenseres fuldt ud.

Kommunernes Landsforening sendte til Miljøudvalget under den forrige behandling en skrivelse, hvori der blev fremsført tekniske og praktiske hensyn, de mente man skulle tage, og det mener jeg også bør indbygges i dette forslag. Det var på visse måder i hvert fald fornuftige hensyn, så man bør kunne indpasse dem.

Det er også en forudsætning for vores tilslutning, at det registreringsarbejde, som allerede er foretaget i mange kommuner, kan indgå i de

[Baadsgaard]

kommande registreringer. Men det har forslagsstillerne jo også taget højde for i bemærkningerne til lovforslaget om bygningsfredning.

Nu ser det ud til, at det brede flertal, der har været siden 1986 for at gøre noget mere præcist og konkret, er borte. Jeg skal da ikke bebrejde miljøministeren, at man vil lytte til kommunerne. Vi kunne somme tider ønske, at man også ville gøre det på andre områder i større omfang, men jeg synes da, det er en positiv ting, at miljøministeren her tilkendegiver, at man ad frivillighedens vej vil forstærke den indsats.

Det er for øvrigt en del af det lovforslag, der ligger til behandling her, at man igennem Planstyrelsen skal forøge oplysnings- og informationsvirksomheden over for kommuner og private for at fremme det, vi vil med det her. Jeg er da glad, hvis det er det, miljøministeren giver tilsagn om at ville arbejde videre med. Så kunne der måske alligevel ske et vist fremskridt, blive en vis fremdrift i denne sag, som vi stadig i Socialdemokratiet mener vi skal arbejde videre på.

Altså tilslutning med de nævnte forbehold.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Idet jeg ikke finder det fornødent at gentage ministerens tale, skal jeg på Det Konservative Folkepartis vegne sige, at vi også afviser de to lovforslag.

Sønderby (V):

Hvis Folketinget havde holdt rækkefølgen, så vi havde taget lovforslag nr. L 145 og nr. L 146 først, så kunne vi måske have undgået noget af den lange diskussion, vi har haft med hr. Knud Lind.

Her er et eksempel på, at med hensyn til mål og midler i miljøpolitikken – det her er jo også miljøpolitik – prioriterer man anderledes i øjeblikket. Det er da rigtigt, som flere ordførere har sagt, også den socialdemokratiske, at Folketinget har vedtaget en dagsorden, der pålagde den daværende regering at forstærke indsatsen for bygningsfredning og bygningsbevaring og at fremkomme med et lovforslag herom i Folketinget i 1987–88.

Jeg er ikke selv ordfører i dag. Det er hr. Mejhdahl, og han kunne ikke være til stede. Hr. Mejhdahl udtalte, da det lovforslag kom til første behandling den 11. februar 1988, at Venstre fortsat er af den opfattelse, at vi skal værne om de

værdier, vi har i samfundet, herunder de arkitekturværdier, vi har, såsom bygningsværker og bygningsmiljøer. Men, sagde hr. Mejhdahl, som miljøministeren henviste til at den radikale ordfører sagde: En betingelse for denne registrering og bygningsbevaring er, at der er samarbejde imellem kommunerne, og at de økonomiske ressourcer bliver skaffet.

Derfor er vi meget tilfredse med det, ministeren har sagt i dag: at man har sat nogle projekter i gang, man har lavet forsøg i tre kommuner. Jeg ved ikke, om det er i Korsør Kommune, som er blevet nævnt, men i hvert fald er det frivillighedsprincippet, man har taget fat på.

I Venstres gruppe var vi lidt skeptiske over for det forrige lovforslag, og det er altså det, der nu er genfremsat af SF. Vi var lidt skeptiske sidste år, fordi vi syntes, at vi pålagde kommunerne for store opgaver. Det var ca. 1 million huse, der skulle registreres, og vi mente, det var et spørgsmål, om det var værdifuldt nok. Vi ved også af erfaring – jeg ved det fra bl.a. Tønder, hvor man i mange år har haft et privat initiativ med at bevare huse, Ribe har også haft det og andre byer – at det har fungeret vældig godt.

Vi er enige med miljøministeren i, at vi må afvise dette lovforslag, fordi de forsøg, der er sat i gang af Planstyrelsen, de frivillige initiativer, der er taget, måske kan være med til at sikre det, vi også er interesseret i fortsat at sikre: de arkitektoniske værdier, vi har, såsom bygningsværker, bygningsmiljøer, herregårde, og hvad vi ellers har. Vi kan ved en bevidstgørelse af befolkningen skabe nogle initiativer og skabe noget aktivitet for at sikre det.

Det er det, jeg har forsøgt at fortælle hr. Knud Lind i de forrige debatter. Jeg ventede så længe, for jeg troede egentlig, at hr. Knud Lind havde læst på lektionen, så hr. Knud Lind vidste, at nu var der kommet en ny linje: at vi ad frivillighedsvejen prøver at løse nogle af problemerne. Det er det, vi gør, og derfor afviser vi det her, ikke fordi vi ikke mener, at der er nogen værdier at sikre, hr. Leif Hermann, men fordi vi mener, at initiativer på frivillighedsbasis meget bedre kan gøre det. Og kan man skabe forståelse for, interesse for og oplysning ude i befolkningen om, at der er nogle ting at sikre og bevare, så er det da meget bedre, end at vi lovgiver herinde.

Det hører jo til den her regerings regelsættning. Jeg synes, hr. Knud Lind burde have læst

[Sønderby]

på lektien og burde vide, at miljøministeren havde et lovkatalog, der blev fremlagt først i oktober, hvoraf der allerede er pillet 4-5 lovforslag ud. Dette var måske også planlagt. Hvis vi kan løse tingene ad anden vej, hr. Knud Lind, er det regelsanering, er det afbureaukratisering, er det forenkling, at man lader være med at lovgive om det. Derfor er vi enige med miljøministeren i at afvise det her lovforslag, fordi vi skal gøre det ad frivillighedens vej.

Jeg tror, at den holdning over for miljøet, vi diskuterede før, der er på landbrugssiden, på industrisiden, også er hos den enkelte borger med hensyn til at sikre noget af det miljø i vores byer, vi gerne vil sikre. Derfor er vi tilfreds med, at det er sat i gang.

På baggrund af alt det, der er sat i gang, må vi afvise det her lovforslag.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg kan forstå, at den nuværende ordfører for De Konservative ikke har nået at tale med den tidligere miljøordfører, hr. Engell. Ellers ville den nuværende ordfører for De Konservative formentlig ikke have været så kort for hovedet, eller måske ville han netop derfor kun henvise til ministerens redegørelse. Hr. Engell var begejstret for dette forslag, men jeg kan forstå, at begejstringen nu er blegnet en lille smule.

Så vil jeg godt sige til Venstres ordfører, hr. Sønderby, som sagde, at Venstre var lidt skeptisk over for det tidligere lovforslag, at hvis Venstre var så skeptisk over for det tidligere lovforslag, hvorfor fremsatte firkloverregeringen det så? Var det sådan, at Venstre ikke var enig i den fremsættelse? Jeg mener, det var en klart enig regering, der fremsatte det lovforslag. Nu kan man så stå og plædere for noget helt andet. Er det den nye linje, man vil lægge i Venstre og hos De Konservative, så siger jeg tak.

(Kort bemærkning).

Ole Bernt Henriksen (KF):

Ja, selv tak.

Hvis hr. Knud Lind undtagelsesvis lyttede til, hvad andre mennesker siger, så ville hr. Knud Lind høre, at jeg henviste til ministerens tale, der gav udtryk for usvækket begejstring for det tidligere. Det gjorde jeg.

Men hr. Knud Lind har åbenbart den opfattelse, at vi herinde skal masseforbruge tid for dette tidsforbrugs egen skyld. En kort henvisning til en tale eller noget, man har sagt ved andre lejligheder, som er blevet trykt, er lige så godt som masseforbrug af ord.

Jeg husker, at en tidligere formand fra formandsstolen engang henledte hr. Knud Linds opmærksomhed på, at der ikke er bopælspligt heroppe. Jeg skal henvise til den tidligere formand. Jeg er fortsat meget enig med ham.

(Kort bemærkning).

Sønderby (V):

Jamen hr. Knud Lind, jeg sagde også, at Venstre var med til at fremsætte det sidste gang, men at Venstres ordfører efter drøftelse i gruppen – jeg var koordinator på det tidspunkt, hvor vi havde den drøftelse, og hvor vi var meget betænkelige ved forslaget, og det blev også sagt til den daværende miljøminister ved de forhandlinger, vi havde – sagde, at vi var betænkelige ved, at vi nu trak noget ned over hovedet på kommunerne. Det var også på grund af det, hr. Baadsgaard sagde i februar sidste år, at det var et problem, om kommunerne skulle have kompensation. Princippet gjaldt også her, og havde vi så penge at give til kommunerne? Derfor var vi skeptiske.

Den daværende ordfører – det var hr. Mejdaahl, der også skulle have været ordfører i dag – startede med at sige, at baggrunden var den beslutning, Folketinget havde taget ved at vedtage den dagsorden, men at vi havde nogle kritiske bemærkninger til det. Jeg synes egentlig, demokratiet har godt af, at vi, selv om vi er med i en regering, også har kritiske bemærkninger.

Hr. Knud Lind hjælper jo også denne regering i visse situationer, men har da også lov til at komme med kritiske bemærkninger. Det skal hr. Knud Lind da have lov til.

Det, jeg lige har peget på over for den kritik, hr. Knud Lind er kommet med hele denne fredag eftermiddag: at den her regering ikke har nogen nye signaler, miljøhetzen osv., er, at der altså er nye signaler. Hvis man ad frivillighedens vej kan løse nogle problemer – det er det, miljøministeren har sagt er sat i gang – hvorfor skal vi så lovgive om det?

Man har da lov til at blive klogere. Det er der andre også her i huset der er blevet. Det håber jeg også hr. Knud Lind vil blive hen ad vejen.

[Sønderby]

Når nu hr. Knud Lind har læst det her og hørt debatten her i dag, kan det være, vi kan blive fri for de lange, gamle grammofonplader, hr. Knud Lind har brugt.

Knud Lind (FP):

Jeg må ærligt talt sige, at det virker mere og mere som Sartres »Lukkede Døre«.

Først fremsætter den tidligere regering, som Venstre og Konservative var med i, et lovforslag. Så fremsætter SF nøjagtig det samme lovforslag og henviser i øvrigt til de bemærkninger, de forskellige ordførere er kommet med om det tidligere lovforslag. Så undsiger man det via den radikale miljøminister. Det er realiteterne.

Og så taler man om, at vi nærmest misbruger tiden herinde. Hvem er det, der misbruger tiden herinde? Det kan vist kun være de folk, der oprindeligt har fremsat det her lovforslag og bagefter ikke ønsker at stå ved deres egne ord, og det er det, Venstre og Konservative ikke ønsker.

Jeg kan sige for Fremskridtspartiet, at vi ikke ønsker at medvirke, det har vi heller ikke gjort tidligere, til det her plagiatforslag, for det er det. Vi ønsker at hjælpe miljøministeren med at overholde det løfte, ministeren har givet tidligere, nemlig at holde en lovpause. Det har knebet gevaldigt, i hvert fald i dag.

I øvrigt skal jeg bemærke, at lovforslaget indeholder tolv ministerbeføjelser af mere eller mindre diffus karakter.

Jeg synes ikke, det er nødvendigt, at SF på den måde forsøger at animere ministeren til at lave nye forslag. Det går desværre alt for godt i forvejen.

Når man taler om at misbruge Folketingets tid, er det her lovforslag faktisk et godt eksempel. Forslagsstillerne ved jo godt i forvejen, at de ikke vil få noget ud af dette plagiat. Fremskridtspartiet anerkender SF's demokratiske ret, men må samtidig spørge sig selv: Er det toppen af SF's, af hr. Leif Hennings politiske formåen, så står det faktisk skralt til i SF. Jeg kan godt forstå, at man bruger dette som en slags drilleri, men som renlivet politisk arbejde er det ikke meget værd.

Jeg vil godt sige her til slut, at man faktisk kan komme til at savne VS, når man ser et plagiatforslag som det her. VS var i stand til at lave selvstændige forslag. Det er, som jeg siger: Man skal have hængelås på papirkurvene. Der

kommer nogle og piller forslagene op, så snart de er røget derved. At de, der har smidt dem i papirkurvene – det er Venstre og Konservative – så ikke vil stå ved dem, er en helt anden situation, og hvis det er formålet at få naglet dem fast til deres tidligere erklæringer, så er lovforslaget reelt nok.

Marianne Jelved (RV):

For at udnytte ressourcerne bedst muligt har jeg valgt at bruge min ordførertale fra sidste gang (Folketingstidende 1987–88, 1. samling, sp. 6382):

»Det er et vigtigt miljø- og ikke mindst kulturpolitisk skridt, der tages med disse to sammenhængende lovforslag. Det er også et overordentlig ambitiøst projekt at registrere alle bygninger fra før 1940 med henblik på at sikre bevaringsværdige bygninger og miljøer.

Det er vigtigt, at vi får skabt rammer og muligheder for disse bevaringshensyn.«

Og så springer jeg lidt. Det er netop det, der var spørgsmålet dengang for Det Radikale Venstre: at skabe de rigtige rammer og muligheder, dvs. de metoder, man skal anvende for at varetage de bevaringsmæssige hensyn, vi gerne vil varetage.

»Heldigvis er interessen og forståelsen for at bevare miljøer blevet større i almindelighed.« Det Radikale Venstre mener ikke, »at vi skal bevare alt for enhver pris, men vi skal vurdere det bevaringsværdige set i en helhed og ikke kun i enkeltelementerne.

Gennemførelse af dette ambitiøse projekt er for en væsentlig dels vedkommende pålagt kommunerne. Bevaringsværdige områder skal afgrænses og indgå i kommuneplanlægningen, og pligten til at udarbejde lokalplaner bliver skærpet.

Kvaliteten og dermed resultatet af disse omfattende registreringer skal være god nok, for at det skal føre til et ordentligt resultat. Vi mener i Det Radikale Venstre, at kvaliteten af materialet afhænger af den måde, hvorpå registreringer lægges til rette i kommunerne« – jeg understreger: Den måde, hvorpå registreringen tilrettelægges – »og den afhænger også af, i hvilket omfang vi får kommunerne engageret i opgaven. Vi mener, der er tale om en opgave, som kommunerne nu bliver nødt til at prioritere højere, end det hidtil sket.«

[Marianne Jelved]

Og så springer jeg igen. Ved den tidligere behandling udtalte Det Radikale Venstre bekymring over kommunernes reaktioner. Det har miljøministeren refereret, jeg skal ikke gentage det. »Der er vægtige grunde til at respektere og bevare vores fortids bygninger og miljøer, og jeg tror faktisk også, at kommunerne er interesseret i det.« Det viser forskellige erfaringer. Miljøministeren har refereret dem.

»Derfor må vi finde en måde, som kommunerne kan arbejde med registreringen på, så resultatet bliver godt nok, og vi vil også meget gerne i denne sammenhæng styrke det decentrale engagement. Derfor er der faktisk en ret stor opgave i at få tilrettelagt dette gode og vigtige projekt på en sådan måde, at kommunerne kan spille med.«

Jeg vil godt opfordre ministeren til at fremme pilotprojekter, forsøg, som er i gang, og sætte flere i gang og komme med et forslag til Folketinget inden for overskuelig tid. Jeg vil opfordre SF til, selv om jeg fuldt ud anerkender SF's intentioner med at fremsætte disse to lovforslag, at holde hesten lidt an. Det Radikale Venstre er meget interesseret i, at vi finder en god løsning på sagen.

Hr. Baadsgaard siger, at det brede flertal, der var – så vidt jeg hørte, var det i 1987, men jeg går ud fra, at der menes behandlingen den 11. februar 1988 – ikke er der længere.

Jeg vil godt sige til hr. Baadsgaard og øvrige ordførere, at Det Radikale Venstre ønsker ved enhver lejlighed og ved enhver sag at arbejde med ildhu for at fremme vores synspunkter. Og det er det, vi gør nu. Vi interesserer os umådelig meget for, at vi tilrettelægger miljøarbejdet, også vedrørende bevaringsværdige bygninger, på en sådan måde, at vi får befolkningen og kommunalbestyrelserne engageret i arbejdet på en positiv måde. Det er det, der er kunsten og øvelsen. Det annoncerede vi ved sidste førstebehandling i 1988, og vi har ikke ændret opfattelse i den henseende.

Det Radikale Venstre vil fortsat bestræbe sig på at nå de mål. Det handler altså om at få tilrettelagt arbejdet således, at vi kan nå det mål, hvorom vi er enige med SF, der genfremsætter de forslag, vi behandler i dag.

Det, der gik op for os sidste gang, da jeg var ordfører i sagen, var, at den måde, de metoder, der var i den tidligere regerings lovforslag, måtte vi sætte spørgsmålstegn ved. Det forsøgte vi

at sige i vores indlæg sidste gang, og det er det, vi fortsat arbejder på at finde en løsning på.

Leif Hermann (SF):

Man kunne jo undre sig over, at Socialistisk Folkeparti har taget disse to lovforslag og genfremsat dem. Det kommer ikke som nogen overraskelse for mig, hvad der sker nu.

Det, der er overraskende, er den frimodighed i begrundelserne, både ministeren og de borgerlige ordførere har lagt for dagen. Hvad er det i grunden, man siger her? Man siger: På grundlag af en registreringsordning, som disse partiers ordførere tiltrådte, da miljøminister Christian Christensen nøjagtig for ét år siden fremsatte dette forslag – det var jo regeringspartiernes forslag med den registreringspligt, der var angivet i det daværende forslag – tiltrådte disse ordførere lovforslaget, vel at mærke med nogle bemærkninger om, at der var ting, vi skulle se på i udvalget; det er der jo altid.

Derfor er det, der skal gøres, såmænd blot at gøre det arbejde færdigt, der blev afbrudt af folketingsvalget. Alle og enhver ved, at Folketingets Miljøudvalg var nået ganske langt i drøftelserne af dette lovforslag. Alle og enhver ved, at vi alle sammen var optaget af at lave en registreringsordning, der var brugbar for kommunerne.

Ministeren siger, at det går altså ikke det her. Det er ikke blevet fremsat igen, fordi der jo er de dér registreringer og man har fået lidt at vide af kommunerne og ved yderligere undersøgelser, nemlig at det ikke går. Der er lavet nogle projekter, som Planstyrelsen har taget op med tre kommuner, og det er gået så glimrende på frivillighedens basis.

Så vil jeg gerne spørge tilbage: Hvorfra ved ministeren, og hvorfra ved ordførerne for Venstre og Konservative, og hvorfra ved fru Marianne Jelved, at vi ikke var nået frem til præcis den samme ordning i Miljøudvalget, hvis forslaget var blevet gjort færdigt? Er det Socialistisk Folkeparti, der har sagt, at vi ikke vil have en registreringsordning, der var lempeligere? Hvis man gør sig den ulejlighed at læse førstebehandlingen fra dengang, så påpegede Socialistisk Folkeparti på baggrund af henvendelse fra Dansk Kulturhistorisk Museumsforening, at man måske i højere grad skulle tage hensyn til lokale registreringer, der var foretaget.

[Leif Hermann]

Nu bliver hovedbegrundelsen fra ministeren og fra ordførerne, at det er den tvangsmæssige, firkantede registrering, der er anstødsstenen. Jamen så lad os da lade være med at lave en tvangsmæssig, firkantet registrering. Lad os dog fortsætte det arbejde, der var i udvalget for at skabe en registrering, som kommunerne kunne leve med.

Der var heller ikke en eneste i udvalget, der var i tvivl om, at kommunerne skulle have de 63 mio. kr., som Kommunernes Landsforening ved skrivelse af 9. februar 1988 gjorde op at det ville koste at foretage den registrering.

Så skal man i øvrigt være opmærksom på, at dette jo ikke er 63 mio. kr. om året, det er 63 mio. kr. nu ikke over 10 år, men over 9 år. Så lang var registreringsfristen. Det at gå ud og sige til kommunerne: Vi lægger en byrde af kulturhistoriske sager på jer, der betyder, at vi gerne vil have, at I holder øje med, hvad der er af bevaringsværdige bygninger inden for jeres område, er det den byrde, man ikke tør gå ud til kommunerne med i dag? Man må sige, at denne regering unægtelig har en noget særpræget måde at tage hensyn til kommunerne på.

Men som jeg sagde, lad os finde en registreringsordning, der hviler på frivillighedens grundlag, som inddrager de registreringer, der allerede er der, for dette lovforslag handler jo ikke kun om registreringer. Det handler om skærpet lokalplanpligt i forbindelse med nedrivninger. Jeg har ikke hørt en eneste ordfører og heller ikke ministeren argumentere imod det. Det handler om, at vi ophæver 100-årsgrænsen. Jeg har ikke hørt en eneste ordfører eller ministeren argumentere imod det. Alle har stået og talt om informationer, vejledninger, at vi skal gøre det lempeligere osv. Naturligvis, det er indeholdt i lovforslaget.

Efter disse bemærkninger vil jeg gerne bede om en grundelse for at afvise dette lovforslag. Jeg er enig med miljøministeren i, at frivillighedsprincippet er en farbar vej, hvis det er således, at vi har en vis form for sikkerhed for, at det slår igennem. Når Folketinget blander sig i dette her, når Folketingets store flertal – bortset fra Fremskridtspartiet, der har holdt stien, om jeg så må sige, ren fra dagsordensdebatten i 1986 – har vedtaget en dagsorden, der ønsker at styrke bygningsfredningen, og når miljøministeren dengang for et år siden fremsatte et forslag loyalt i overensstemmelse med den

dagsorden, så har jeg ganske vanskeligt ved at se, hvorfor man ikke herfra skulle komme med den ikke særlig skræppe pegefinger, der hedder: Vi vil gerne have en større indsats af kulturhistoriske og arkitektoniske årsager.

Fru Marianne Jelved henviste til sin ordførertale fra sidst, men glemte en enkelt ting i den ordførertale, nemlig den grundelse, fru Marianne Jelved gav for at tilslutte sig forslaget. Se, fru Marianne Jelved sagde dengang, hvis jeg må citere fra sp. 6382 fra Folketingets forhandlinger 1987–88 (1. samling):

»Det er vigtigt, at vi får skabt rammer og muligheder for disse bevaringshensyn. Der har været og er vel stadig tendenser i retning af, at det er billigere at rive ned og bygge nyt end at renovere og bevare.«

Se, den grundelse sprang fru Marianne Jelved over – af gode grunde – for den grundelse var jo netop substansen for at gå ind og sige, at det er et vigtigt miljø- og ikke mindst kulturpolitisk skridt, der tages med disse to sammenhængende forslag. Men hvordan kan det være et vigtigt miljø- og kulturpolitisk skridt, når det nu er ligeegyldigt, om forslagene vedtages?

Den konservative ordfører henviste til, hvad miljøministeren sagde, og dér vil jeg nu give hr. Knud Lind ret. Dengang, hvis jeg må citere fra Folketingets forhandlinger, sp. 6372, 1987–88 (1. samling), sagde den daværende konservative ordfører, hr. Engell, der såmænd også var formand for Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg, men som nu er steget til andre højder, formentlig i kraft af de meritter, han indlagde sig dengang:

»Ministerens to forslag kan af regeringen opfattes som en prisværdig og passende måde at markere Christian den Fjerde-året og 70-året for vedtagelsen af den første bygningsfredningslov på . . .« Og så kom der nogle bemærkninger om, at Det Konservative Folkeparti selvfølgelig altid har syntes, det var godt at bevare det, der var bevaringsværdigt.

Nu er det selvfølgelig ikke Christian den Fjerde-år mere, og derfor behøver man heller ikke at have sådan noget, åbenbart. Derfor vil jeg gerne spørge hr. Ole Bernt Henriksen: Når nu hr. Engell mente, at det var en værdig og vigtig måde at markere dette Christian den Fjerde-år på, var det så en ad hoc-betragtning, den konservative ordfører kom med dengang, eller

[Leif Hermann]

er det noget, der har gyldighed ud over et enkelt jubilæumsår for Christien den Fjerde? Ja, det må hr. Ole Bernt Henriksen jo svare på.

Til Venstres ordfører, hr. Sønderby, som kom med en lang række bemærkninger og henholdt sig til hr. Mejdahls tidligere bemærkninger, da lovforslaget var til første behandling sidst, vil jeg blot sige: Det er rigtigt, hr. Mejdahl var måske i tonefaldet ikke den mest positive over for det. Hr. Mejdahl henviste også, som hr. Sønderby refererede, til nødvendigheden af at få kommunerne med. Men hr. Mejdahl tilsluttede sig lovforslaget og tilsagde en konstruktiv udvalgsbehandling.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Sønderby: Gælder det tilsagn stadig væk, hvis vi kan opnå de ting, som miljøministeren har ønsket, eller er det sådan, at man nu prioriterer anderledes, som hr. Sønderby vist sagde på et tidspunkt? Her har vi et eksempel på, tror jeg hr. Sønderby sagde, at nu prioriterer man anderledes. Og hvad er det i givet fald, der har motiveret, at man prioriterer anderledes?

Til sidst skal jeg sige tak til hr. Baadsgaard for den principielle tilslutning til forslaget.

Jeg skal også sige tak til miljøministeren, fordi miljøministeren dog stadig væk har en tankegang, der gør, at hun tilslutter sig forslagets principielle hensigter.

Jeg vil gå ud fra, at en del af de spørgsmål, jeg har stillet nu, vil blive besvaret i næste runde. Og jeg vil sandelig også gå ud fra, at de tilsagn, der er givet af tidligere ordførere på baggrund af de bemærkninger, jeg er kommet med her og nu – og navnlig spørgsmålet om selve registreringsmådens indretning og dens frivillighed – vil gøre, at det udvalgsarbejde, der blev afbrudt af valget, kan genoptages, således at vi kan lave lovgivningen færdig i denne samling. Det fortjener ikke mindst de ordførere, der var så positive over for det for et år siden.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Der er rettet et par spørgsmål til mig, som jeg skal forsøge at besvare:

Til hr. Mogens Elvensø vil jeg gerne sige, at det arbejde, der er gjort i Korsør Kommune, er noget, Korsør Kommune selv har lavet. Der er fra vores side givet et tilskud på 5.000 kr. til arbejdet, men det er Korsør Kommune, der ønskede den registrering, den har foretaget, det er ikke noget, vi har pålagt den. Da vi ikke direkte

har været involveret i arbejdet, kan jeg ikke svare på, hvad det koster. Det synes jeg i øvrigt også er os uvedkommende, eftersom det er foregået i kommunalt regi.

Hr. Baadsgaard vil jeg takke for bemærkningerne om det informationsarbejde, vi har i sinde at sætte i gang. Jeg tror, det er uhyre nyttigt, og jeg tror altså, det er en af de konstruktive veje fremover.

Til fru Marianne Jelved vil jeg sige, at jeg synes, tankegangen om pilotprojekter er god, og det kan så være en direkte opfølgning af det arbejde, der allerede foregår.

Til hr. Leif Hermann vil jeg blot sige, at registreringen nok er en meget central del af lovforslaget, men en meget stor del af paragrafferne handler jo om disse påbud til kommunerne om, at nu skal de registrere, og så skal miljøministeren på basis heraf foretage en hel masse. Derfor mener jeg, at grundlaget for lovforslaget, nemlig den pligtige registrering, er forkert. Det er jo ikke målsætningen, der er forkert, men det er hovedindholdet, der er blevet et spørgsmål om registrering.

Så skal jeg til hr. Leif Hermann sige, at netop det, at lovforslaget var udformet sådan sidste år, og det, at vi bl.a. fra radikal side ikke kunne tilslutte os det – og der også var røster fra borgerlige partier, der satte spørgsmål ved, om det nu var hensigtsmæssigt med en sådan pligtregistrering – er årsagen til, at jeg har ønsket at tage disse lovforslag af bordet, lade dem indgå i den lovpause, som jeg har villet holde med henblik på at sætte lovforslagene ind i en større og mere hensigtsmæssig sammenhæng.

Jeg skal derfor fortsat på regeringens vegne afvise, at lovforslagene gennemføres på nuværende tidspunkt. Jeg mener ikke, det vil være hensigtsmæssigt, fordi hovedindholdet, sigtet med forslaget, grundtanken, nemlig registreringspligten, er forkert - derimod ikke målsætningen om, at vi skal yde en større indsats på dette område.

(Kort bemærkning).

Ole Bernt Henriksen (KF):

Jeg må først complimentere hr. Leif Hermann for en meget effektiv og vel holdt tale.

Der blev i denne stillet et spørgsmål til mig, og det spørgsmål kan jeg besvare med, at ikke blot jeg, men hele den konservative gruppe er meget begejstret for de bevaringstanker, som

[Ole Bernt Henriksen]

her luftes. Men vi er også meget enige med ministeren i – og det vil jeg godt bede hr. Leif Hermann erkende – at når ministeren gerne vil lægge dette ind i den helhed, som ministeren i øjeblikket arbejder med, og som vi jo hørte om for nogle dage siden på et seminar, så er det urimeligt at ville lægge pres på ministeren for at få hende til at gå ind i arbejdet.

Jeg tror også, hr. Leif Hermann skal skelne mellem dette at ville bevare og så måden at ville bevare på.

Endelig vil jeg gerne have lejlighed til at overveje en lille tid, om man, som hr. Leif Hermann foreslår, kunne vedtage dette forslag med de ændringer, som hr. Leif Hermann var inde på, uden at forslaget undergik en identitetsforandring. Jeg er ikke overbevist om det. Men vi afviser lovforslagene, som de foreligger.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Det er til hr. Leif Hermanns indlæg. Hr. Leif Hermann citerer ting, jeg sprang over, men jeg gjorde opmærksom på, at jeg sprang ting over i min tale fra sidste gang. Hr. Leif Hermann siger, at jeg sprang min begrundelse for at tilslutte mig forslaget over. Sådan har jeg nu ikke opfattet mine indlæg, hverken dengang eller nu.

Jeg vil gerne fastholde, at målet er rigtigt – metoderne er ikke gode nok, som de er fremlagt i dette forslag. Det fremgik også klart af min ordførertale sidste gang, og så skal jeg citere fra den igen fra et afsnit, jeg ikke har brugt tidligere i dag, Folketingets forhandlinger 1987–88 (1. samling sp. 6383).

»... jeg vil gerne understrege her ved førstebehandlingen, at hvis vi ikke får skabt nogle måder at gøre det på, som kommunerne kan gå ind for, kan vi lige så godt lade være.«

Det er kernepunktet og var kernepunktet i min kritik sidste gang, vi behandlede forslag vedrørende bevaringsværdige bygninger. Det fastholder jeg, og det er det, der arbejdes på nu via Miljøministeriet, Planstyrelsen, og ministeren.

(Kort bemærkning).

Sønderby (V):

Hr. Leif Hermann begyndte i en meget følelsesladet tale at snakke om frimodighed hos de gamle regeringspartier og de nuværende rege-

ringspartier. Nu er hr. Leif Hermann jo i flere situationer og avisartikler kommet med vurderinger af Venstres daværende miljøordfører – det var undertegnede – i firkløverregeringen og de muligheder, man havde for at påvirke lovgivningen dér. Det skal jeg ikke komme ind på, men kun sige, at den drøftelse, vi havde i Venstres folketingsgruppe, og den ordførertale, som hr. Mejdahl afleverede ved førstebehandlingen, Folketingets forhandlinger 1987–88 (1. samling) sp. 8381, netop indeholdt de ting, som jeg pegede på. Venstres ordfører gik endda så langt, at han sagde:

»Jeg forstår godt, at Kommunernes Landsforening tog afstand fra registreringspligten. Det bliver en stor opgave oven i alt det andet, som kommunerne har at gøre.«

Venstres ordfører sagde også en anden ting: »I bemærkningerne står der endvidere noget, som jeg er ganske uenig i.« Venstres ordfører havde altså muligheden – det har man jo i et demokrati – for at fremlægge disse synspunkter, når vi havde drøftet dem.

Det undrede mig lidt, at hr. Leif Hermann nu sagde, at man var kommet meget langt i udvalget, og at hr. Leif Hermann også, som der står i førstebehandlingen, havde nogle overvejelser om registreringspligten. Det er det centrale i det lovforslag, som miljøministeren også sagde. Men hvis hr. Leif Hermann havde villet noget med det og ikke bare ville drille, så havde man jo ændret lovforslaget. Men man har fremsat det samme lovforslag, selv om hr. Leif Hermann nu siger, at man fra SF's side egentlig var indstillet på lokale registreringer.

Jamen det er lige netop det, som er i fuld gang. Nu blev Korsør nævnt. Jeg kendte ikke til historien fra Korsør, men nu forstår jeg på miljøministeren, at man her kun har givet et ganske lille tilskud fra Planstyrelsen, idet Korsør Kommune selv har sat det i gang. Jamen hvis det kan sættes i gang af sig selv, hvorfor skal vi så lave nogen lovgivning? Det er over et år siden, vi havde den vurdering, og hvis det år har ændret holdningen ude omkring og man gerne vil lave det selv lokalt, hvorfor skal vi så tvinge kommunerne til det? Hvorfor skal vi diskutere, om kommunerne skal have 63 mio. kr. til at gøre det for, hvis de frivilligt rundt omkring vil gøre det selv? Vi kan vel også diskutere, om hele den million bygninger, der er bygget før 1940, skal registreres alle sammen.

[Sønderby]

Vi er således ikke imod, at man gør sådan noget, men vi er imod, at man her fra Folketinget skal tvinge det igennem, når man ganske naturligt bare på et år er begyndt frivilligt at tage fat på disse problemer.

Knud Lind (FP):

Alle de pæne ord, som Venstres ordfører siger her, skulle Venstreministrene i firkloverregeringen bare have sagt på et tidligere tidspunkt, så lovforslaget ikke var blevet fremsat. Så var vi kommet ud over det her.

Det er svært at spå, især om fremtiden, men jeg vil forsøge alligevel. Jeg er næsten sikker på, at når vi når frem til det næste forslag, så vil det få en lignende behandling, et forslag, som Venstre og Konservative tidligere har fremsat, vel at mærke på skrømt. Det er de såkaldt ansvarlige partier, som er med til at nedvurdere folketingsarbejdet ved at fremsætte lovforslag på skrømt, og når de så ser dem igen, bare ganske kort tid efter, så bliver de bange for deres egen skygge, og så kan de desværre ikke stemme for dem.

Man kan ikke stole på de borgerlige ordføreres ord efter dette her. Man kan faktisk heller ikke stole på, om de lovforslag, som de fremsætter, blot er fremsat på skrømt, uanset hvor begejstret – for at bruge den konservative ordførers egne ord – den konservative ordfører er både før og efter fremsættelsen, når man desværre ikke kan stemme for sine egne lovforslag.

(Kort bemærkning).

Sønderby (V):

Nu er eftermiddagsflyveren jo alligevel strøget; så kan man lige så godt blive ved her. Hr. Knud Lind har ødelagt denne eftermiddag for os. Men hr. Knud Lind har jo også skabt nogle voldsomme diskussioner og begyndte at snakke om politisk troværdighed og alt det dér.

Hr. Knud Lind, det er over et år siden, at fire partier fremsatte dette lovforslag. Når fire partier fremsætter et lovforslag, så er der nogle, der bøjer af. Derfor blev lovforslaget fremsat. Men vi var skeptiske, og det kan alle, der har været med til forhandlingen, da lovforslaget blev fremsat første gang, se at vi var.

Venstres ordfører talte på Venstres vegne, ikke kun på vegne af de fire medlemmer af Miljøudvalget, men på alles vegne, da vi var skeptiske og sagde, at det var dårligt, at vi ikke havde det på plads med kommunerne.

Hvis kommunerne så går i gang, som det er sket i nogle kommuner, og man frivilligt kan ordne det, hvorfor skal vi så genfremsætte det? Det fatter jeg ikke. I stedet for at klandre regeringspartierne skulle hr. Knud Lind da rose regeringspartierne, fordi vi har fået en anden holdning.

Men det er nok for at skabe diskussion, at hr. Knud Lind prøver på at læse alt det, der blev sagt for et år siden. Det er det, jeg har prøvet at forklare hr. Knud Lind flere gange i dag: hr. Knud Lind skulle prøve at finde ud af, hvad den politiske situation er nu, og hvad trekløverregeringens politik er, og ikke grave rundt i, hvad firkloverregeringens politik var på nogle områder.

Så må jeg også til hr. Knud Lind sige: Jamen vi stoler da på Fremskridtspartiet. Men Fremskridtspartiet laver jo også nogle kolbøtter en gang imellem. Og det er ikke med et års mellemrum, det er med dags mellemrum. Man stemmer for ændringer til finansloven, og så stemmer man imod finansloven til sidst. Der kan man jo også spørge om politisk troværdighed. Man fik en masse ændringer ind, men så stemmer man alligevel imod, og det var med to dages mellemrum.

Her er det altså et helt år siden, så jeg synes, hr. Knud Lind skulle glæde sig over, at vi nu lader det frie initiativ klare nogle problemer, som man for et år siden fra flere sider mente at lovgivningsmagten skulle klare. Det er en ændret holdning. Den synes jeg at hr. Knud Lind skulle rose i stedet for at klandre.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg synes, det er lige lovlig skrap, at man skal tage den med finansloven og finanslovsafstemningerne frem, når man i pressen og alle steder fra Fremskridtspartiets side havde tilkendegivet, at man ikke kunne stemme for den finanslov. Det vil man sammenligne med et velgennearbejdet lovforslag, som Venstre har været med til og til slut stod inde for. For jeg går da ud fra, at man stod inde for det på det tidspunkt. Det er fuldstændig usammenligneligt. Vi har tilkendegivet – og alle i Danmark vidste det – at vi ikke ville stemme for den finanslov.

Leif Hermann (SF):

Jeg skal indledningsvis sige tak til hr. Ole

[Leif Hermann]

Bernt Henriksen for den dør, som hr. Ole Bernt Henriksen faktisk åbnede for, at vi kan arbejde med disse to forslag i Miljøudvalget, hvis ikke der ville blive problemer med identiteten.

Nu er det jo sådan, at der vist er temmelig vide rammer for, hvad der er identitet her i huset. Der kan jo stilles ændringsforslag til de lovforslag, der er blevet fremsat, og Socialistisk Folkeparti skal sandelig gerne være med til at stille de ændringsforslag, såfremt forslagernes formål ikke derved forskertses.

Ministeren hæfter sig stadig væk ved registreringen som det grundlæggende. Det forstår jeg godt at ministeren gør. Det er jo således, at den oversigt, man skal have over det bevaringsværdige, forudsætter en registrering. Men hvis det er således, at den registrering inden for det tidsrum, som lovforslaget forudsatte sidst, kan tilvejebringes frivilligt, og hvis den registrering kan ske efter sådanne kriterier, at det bliver muligt at oprette et statsligt dokumentationscenter – og det har ministeren jo ikke kritiseret – og det bliver muligt for miljøministeren at foretage en analyse og vurdering af bygningsfrednings- og bygningsbevaringsinteresserne og udarbejde sammenfattende oversigter herover, hvis det er muligt at tilvejebringe en registrering, der samtidig er med til at skabe grundlaget for disse ting, så skal Socialistisk Folkeparti naturligvis ikke blande sig i, hvordan den registrering udformes. Men det er klart, at der må være en registrering. Jeg går ud fra, at det er miljøministeren også tilhænger af, når ministeren tilslutter sig hensigterne i forslaget. Hensigten er at få bedre overblik og mere bevaring.

Derfor vil jeg udtrykke det håb, at hvis det er således, at vi kan finde frem til en registreringsordning, der imødekommer de ønsker, som ministeren har givet udtryk for, og dermed fjerner de argumenter, der har gjort, at ministeren ikke vil genfremsætte lovforslaget, så kan vi finde noget fornuftigt.

Jeg er blevet kritiseret for, at vi ikke har fremsat lovforslaget i ændret form. Jeg tror, det var hr. Sønderby, der syntes, det var forkert. Ideen med at fremsætte lovforslaget – det har jeg gjort rede for én gang – er at tage spørgsmålet op i udvalget dér, hvor vi slap.

Nu har vi så fået en begrundelse. Hidtil har der jo ikke været givet en begrundelse for, at disse lovforslag ikke blev genfremsat. For alle de andre lovforslag i lovpakken har vi mere el-

ler mindre kunnet finde begrundelserne for, at de ikke kom, men ikke dette. Det har ikke været nævnt nogen steder. Hvis der er nogen, der har hørt på den konference, som vi havde den 13. januar i år, at bygningsfredningslovgivningen skulle ind i den almindelige overvejelse vedrørende planlægningslovgivningens fremtid, så mener jeg i hvert fald ikke at have hørt det. Hvis jeg havde hørt det, så tror jeg nok, jeg havde reageret på det, og det gjorde jeg som bekendt ikke.

Afslutningsvis vil jeg så sige, at det eneste, der er kommet frem her som substantielt, er registreringsproblemet. Det har vi erklæret os villige til at løse i overensstemmelse med de ønsker, som ministeren har. Der har ikke været rettet indvendinger mod resten af indholdet af lovforslagene.

Hvis det herefter er således, at vi i udvalget må konstatere, at der ikke er mulighed for at gennemføre disse to overordentlig moderate lovforslag, hvis omkostninger er overordentlig beherskede, også for kommunerne, så er det ikke, fordi man interesserer sig for substansen, og så er det hykleri at hævde, at man er tilhænger af principperne.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Blot en enkelt slutbemærkning til hr. Leif Hermann, der bevidst overhører noget af det, jeg siger, nemlig at det ene er, at vi mener, at registreringspligten var problematisk; det gør, at vi revurderer forslaget. Samtidig sker der det, at vi laver et stort regelforenklingsarbejde i ministeriet, og derfor finder vi, at det lovforslag under ingen omstændigheder kan genfremsættes i den oprindelige form. Derfor finder vi det rimeligt, at dette lovforslag tages ud og indgår i regelforenklingsarbejdet med henblik på at vurdere, om det skal og hvordan det skal indgå i den kommende lovgivning, som vi tager stilling til i løbet af foråret, når vi har fået diverse kommentarer til de debatoplæg, vi har sendt ud.

Der er derfor tale om to ting. Lovforslaget kan ikke bruges, men da det alligevel ikke kan bruges i denne form, tages det ind i det mere overordnede arbejde, der i mellemtiden efter regeringsskiftet er sat i gang i Miljøministeriet.

(Kort bemærkning).

Sønderby (V):

[Sønderby]

Hr. formand, jeg glemte at sige, at jeg tror, formanden sagde, at vi behandlede begge lovforslag under ét, så Venstre afviser altså begge lovforslag. Det er af hensyn til hr. Knud Lind, der spurgte, om vi nu også ville afvise næste lovforslag. Hr. Knud Lind burde have hørt formandens bemærkning om, at begge lovforslag behandles under ét. Det står i øvrigt også i Folketingets dagsorden, at de behandles under ét. Men vi afviser altså dem begge to.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg skal her til slut ganske kort sige om det andet lovforslag, at af hensyn til kommunernes betrængte økonomi vil jeg advare ministeren mod at få et tilbagefald rent lovgivningsmæssigt, således at ministeren ikke får den dårlige idé at genfremsætte SF's plagiatforslag på et senere tidspunkt uden at vedtage det osv. osv. Så kører det jo derudad. Hverken dette eller det tidligere forslag er nemlig i overensstemmelse med de henstillinger, som er givet til kommunerne om at holde skatten i ro og samtidig holde uændrede budgetter.

Det er helt fantastisk, at man herinde på Christiansborg laver straffeordninger for kommunerne for overskridelse af rammerne, samtidig med at man med den anden hånd laver nye, udgiftskrævende lovforslag, som skal administreres af kommunerne. Alene af den grund vil vi sige blankt nej til dette forslag.

Hvis dette land igen skal på fode økonomisk, skal det ikke ske igennem nye lovtiltag, som administreres af kommunerne, og som igen kræver flere tjenestemænd, offentligt ansatte. Jeg er blevet mere og mere overbevist om, at Danmarks skatteborgere og dansk økonomi og erhvervslivet ville være godt tjent med, at Folketinget holdt ferie hele året.

Jeg spurgte til slut mig selv, om der da slet ikke er noget i det her lovforslag, som er godt, bare en lille bitte ting, og til slut fandt jeg én: i dette lovforslag er der slet ingen ministerbeføjelser.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg forstår, at det, det drejer sig om med hensyn til regelforenklingsarbejdet, åbenbart er den ændring af kommuneplanloven, der er lagt

op til. Det er betagende at høre den argumentation på baggrund af, at ministeren, da vi tidligere i dag diskuterede VVM-direktivet, hænger noget op på lov om regionplanlægning, som formentlig indgår i præcis det samme regelforenklingsarbejde, og hvor ministeren nøjagtig lige så godt kunne hænge implementeringen af det pågældende direktiv op på al mulig anden lovgivning. Men det skal vi gøre, for vi skal rette os efter EF. I denne situation er der et folketingsflertal, og det er måske mindre vigtigt, for det folketingsflertal kan man nemlig selv manipulere rundt med.

Lad mig endnu en gang slå fast, at når man har tilsluttet sig hensigterne med dette lovforslag, som ministeren, fru Marianne Jelved og den konservative ordfører gjorde, så drejer det sig om at komme videre fra en enkelt husfredning til det, som Granadakonventionen også taler om, nemlig bevaring i helheder. Netop derfor var kommuneplanloven inddraget i lovforslagene, netop derfor ønskede man en skærpet lokalplanpligt i forbindelse med nedrivninger. Nu siger ministeren: Det indgår sådan i regelforenklingsarbejdet, og vi ved ikke rigtig, hvordan det kommer til at se ud.

Det kunne være interessant at vide, om ministeren har gjort sig nogen overvejelser om, hvilken tilværelse den dagsorden, som et meget stort flertal herinde vedtog, så skal føre. For registrering er selvfølgelig vigtig, men opfølgningen af registreringen, når man har fået oversigt over, hvad det er for noget, der skal bevares, altså bevaringsplanlægningen, er mindst lige så vigtig, og den har vi hørt meget lidt om.

Jeg har imidlertid forstået, at det er ganske vanskeligt at komme videre med dette forslag. Men jeg vil da gerne som afslutning på debatten sige tak, fordi der stadig væk er et flertal for intentionerne i lovgivningen – trist, at dette flertal ikke har noget at have deres intentioner i.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Poulsaard):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Mil-

[Fjerde næstformand]

jø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Kommunaludvalget (19/1 89):

Udtræder: Henning Rasmussen (S)

Nyt medl.: Stavvad (S)

Miljø- og Planlægningsudvalget (19/1 89):

Udtræder: Henning Nielsen (S)

Nyt medl.: Torben Lund (S)

Meddelelser fra formanden:

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Retsudvalget (19/1 89):

Udtræder: Jane Oksen (FP)

Nyt medl.: Kirsten Jacobsen (FP)

Christianiaudvalget (19/1 89):

Udtræder: Addi Andersen (CD)

Nyt medl.: Nør Christensen (CD)

Retsudvalget (19/1 89):

Udtræder: Nør Christensen (CD)

Nyt medl.: Addi Andersen (CD)

Retsudvalget (20/1 89):

Udtræder: Addi Andersen (CD)

Nyt medl.: Nør Christensen (CD)

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 24. januar 1989 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Angående Folketingets arbejde de følgende dage i den pågældende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 15.04